

դեռ ինք կը հաւաստէ թէ «... ծայրերը
մէկ մէկ օղակ կը կազմին »:

Բ. — Խօսելով Հեթում Ա.ի պղնձա-
դրամներուն վրայ երեցող պատկերնե-
րուն մասին, կը զրէ Տ. Բասմաջեան.
«... թագաւորն՝ ըստ սովորութեան՝ ընդ-
հանրապէս գահի վրայ բազմած է. բայց
երբեմ ալ ձիւոր է»: (Էջ 153):

Յաջորդ 154^ր էջին վրայ տուած իր
բացարութիւններով, ուր իբր Հեթումի
«Դանգ» երուն տարբերակ մը ցոյց կու տայ
թագաւորին ձիւոր պատկեր մը ունեցող
դրամները, ընթերցողը բուրովին սխալ
գաղափար մը պիտի կազմէ Հեթում Ա.ի
պղնձադրամներուն վրայ:

Թող ներէ ինձի Տ. Բասմաջեան որ
դիտել տամ թէ այս մասին որեւէ պատ-
ճառ չունէր հեռանալու Հ. Կղեմէս Ախ-
պիլեանի ըրած դասաւորումէն, որ շատ
իրաւացի է:

Անժխտելի իրողութիւն մըն է որ, եթէ
նկատի չառնենք խղնջածեւ քանդակով
հազուազիւտ ու միակ օրինակ դրամը, Հե-
թումի պղինձները շատ որոշ՝ 3 - դաս
կազմին, իրարմէ տարբեր մհծութեամբ:
պատկերով, ծաւալով ու թանձրութեամբ:

Ունոյն այս՝ 3 - դասերն ալ իրենց մէջ
ունին տարբերակներ ալ:

Խոշոր պղինձները ակնառու ոչինչ ու-
նին, պատկերացում կամ զի՞ր:

Նոյնը չէ կարելի ըսել սակայն Զիա-
ւոր Հեթումներուն համար, ըստ Հ. Ախ-
պիլեանի յորջորջումին, որոնց շատ որոշ
-3-տարբերակներ ունին իրենց մէջ, և ուր
պիլեանի կ'երեւան երեմն կիլիկան Հայ
սիայն կ'երեւան երեմն կիլիկան Հայ
դրամներու ամենազեղեցիկ քանդակուած
զրերն ու կենդանութեամբ լիցուն ձիւրլի:

Երբ յաճախ աս ու ան անհարկի զի-
տողութիւն կ'ընեն Հայ դրամներու զիրե-
րուն և պատկերներուն անձաշակութեան և
անյաջողութեան, կ'արժէր վեր առնել այս
պարագան:

Հեթումի պղնձադրամներու Յ՛ու դասին
վրայ, ուր թագաւորը կ'երեւայ նստա-
րանի կամ թախտի վրայ նստած, դար-
ձեալ կը հանդիպինք շատ գեղեցիկ կեր-
պով քանդակուած զրերու, որոնք յիշա-
տակութեան արժանի ըլլալու չափ ձեւա-
ւոր ու համաչափ են:

Այս Յ գասի պղնձի դրամները կը տար-
բերին իրենց ծաւալով ու հաստութեամբ:
Փողերը 28 հզրդմթր. Զիաւորները 24-
25 հզրդմթր, իսկ «Դանգ» երը՝ 22-24
հզրդմթր. տարբածութիւն ունին: Փողերը
երբեմն աւելի բարակ են, բաղդատամբ
միւս երկու դասի դրամներուն.

Գ. — Սմբատի արծաթ դրամին նկարա-
գրութեան մէջ, Էջ 163, պատկերն ու իր
նկարագրութիւնը զիրար կը հակասեն: Երբ
պատկերին մէջ թագաւորը իր ձախ ձեռ-
քովը շուշանագլուխ գաւազան մը և կամ
շուշան մը կը բռնէ, Տ. Բասմաջեան, իր
շուշան մը կ'արժէր կ'արժանակ տարբածութեանց
պար» մը կ'ըսէ:

Պատրաստի ըլլիք զործածելու անպա-
տեհութիւնն է որ այս անճշդութեան տեղի
տուած է, և որուն նմաններուն հաւանօ-
րէն կարելի ըլլայ հանդիպիլ ուրիշ էջե-
րու վրայ եւս:

Վերջացնելէ առաջ իմ տպաւորութիւն-
ներուս ու հշումներուս այս արտայայ-
տութիւնը, կ'ուզեմ անգամ մը եւս ըսել՝
թէ այս մէկ քանի դիտողութիւններու ու
հշումներս ո՛չ մէկ բան կը պակսեցնեն
համար զործին մը մէկ բան կը պատկանեն:

Տ. Բասմաջեանի զործին արժէքէն:
Զայն աւելի կատարեալ, հշումիտ տես-
նելու փափաքս էր որ մղեց զիս այս քա-
նի մը տողերը զրելու, և սրտազին կը
դրամներու ամենազեղեցիկ քանդակուած
զրերն ու կենդանութեամբ լիցուն ձիւրլի:

Երբ յաճախ աս ու ան անհարկի զի-
տողութիւն կ'ընեն Հայ դրամներու զիրե-
րուն և պատկերներուն անձաշակութեան և
անյաջողութեան, կ'արժէր վեր առնել այս
պարագան:

Հալէպ, 31-3-1937

Մ. Երէցնան

«ԱՐՁԱԿ ԷԶԵՐ ԵՒ ՓԵՐԹՈՒԽՆԵՐ»

(ԱՐՏԱՇԵՍ ՅԱՐՈՒԹԻՒՆԵԱՆԻ)

ՏՊ. ԲԱՐԵԱ, 1937

Տասներորդ հատորն է այս՝ «Նահատակ քերթուածները նկարչական վայրանկար-
ուագէտներու բարեկամներ» մատենաշա-
րին: Այրուն կողք, ընտիր թուղթ, մաքուր
տպագրութիւն: Ուրեմն ինչու տասներորդ
հատոր և ո՛չ քանաներորդ, երեսներորդ:
Հարցու և ո՛չ բանաներորդ, կ'արինքնեն լսելիք, լաւ
կառուցուած են և կը թովեն հոգիդ: Այս
ուղղութեամբ՝ բացայատ վերելք մը կայ
կ'արդութեամբ բնար» էն մինչեւ «Նոր Քնար»:
Կարդալով «Գրական յիմաստուերներ» ը՝
Յարութիւնեանի տաղանդին նկարագրական
վերլուծական հանգամանքի մասին համո-
ւագելի մ'ունի մեծ եղեռնին զոհ, ամէն
սիրելի մ'ունի մեծ եղեռնին զոհ, ամէն
հայու սրտին կը խօսի հահատակ բառը, և
սակայն 500 էն 1000 օրինակ կը սպառի
սակայն 500 էն 1000 օրինակ կը սպառի
կամ ոչ նահատակ զրագէտի մը երկը, և
խորհիլ որ կէս միլիոնէ աւելի հայութիւն
կայ երկրէ երկիր, պանդուխտ, այսինքն
հայրենի հողին ու խօսքին կարօտ...»:

Վստահ եմ որ նոր սերունդին շատեր
մասօթ չեն Արտաշէս Յարութիւնեանի ա-
նկան էջեր, որոնք մեծ տաղանդի մը
կնիքը կը կրեն: Ինչու այդ էջերն ի մի
սակայն ան արժանի է լիակատար ծա-
նօթութեան:

Նահատակ զրագէտներու բարեկամներն
իրեւե յառաջարան զետեղած են հակիրճ
տեղեկատուութիւն մը, առաւելապէս զրա-
գէտին կեանքին նուիրուած, զործին զնա-
հատութիւնն ընթերցողին թողլով:

Հատորին առաջին մասը զրաւած են
կի կը յիշէ Շարլ Պոտլերը՝ անոր «Les
fleurs du mal» ը թարգմանելով «Յա-
նուար», «Երկունք» և «Նոր Քնար» տա-
ղարաններէն:

Այս էջերուն անմիջական ընթերցումով
իսկ կարելի է անզրադառնալ թէ Յարու-
թիւնեանի տաղանդն աւելի նկարագրա-
կան, վերլուծական հանգամանք ունէր քան
պատգամախօսական, համադրական: Իր